I

Червоне серце місячної панни
цей хлопець третій день сидить без чаю
а потім чай привозять лиш натомість
собачий біль катує зуби не вщухає

зелене серце сонячної панни
ці діти безпритульні і голодні
намети розбивають на майданах —
бо нова революція іде не біля церкви
бо в церкві моляться за успіх революції

і зоряної панни серце чорне
сором’язливі руки та полюції
дівчата в котрих почалися демонстрації
їм наказали припинити мають рацію

а ти в цей час урочий плив
сховавшися у трюмі пив
а потім пісяв і курив
на митниці у Дуврі

відринутий від себе сам —
ні псам ні небесам —
я думав що ж нормальний сон
Ла-Манш туманний Альбіон
а он

три панни у кутку
три серця на однім шнурку
культурний кнур колишній поліцай
сховав за спиною нагай
гадюка

це місце темне як смола
рука тремтить вона пила
бо Т. С. Еліот помер
він може у раю тепер
зате його ровесник Хвунт[6]
усе ще поміж нами тут
і ти часу не гай поете —
попереду свята Ельжбета[7]
пиши сховавшися на сіні
"Jefferson airplane and/or Mussolini"[8]

тим часом Лондон ледь не плаче:
"чи не дали ми братця маху?" —
зрезиґнувала місіс Татчер
бо їй сказали: "Йди ти нах..."

О місіс Татчер місіс Татчер!
твоя сукенка голуба
її я більше не побачу
а так хотілось... не судьба!

а тепер кинь їм кістку
кинь їм цю чистоту
ти ж бо знаєш: вони не можуть
залишатися брудними дуже довго
ностальгія за індульгенціями
неминуща
"індульгенції повинні бути
пекла бути не повинно" —
скандують багатотисячні натовпи
серед ночі

і от — чистота:
диснеївського кролика
донька вбирає в твої окуляри

в мамині коралі
веде його за лапку до ріки
барвисті камінці кидати в чисту воду

:"цей камінець — сорока
полетіла сорока!"
:"цей камінець — баранчик
полетів баранчик!"
:"цей камінець — місяць
полетів місяць!"
:"а цей камінець — зоря
полетіла зоря!"

крихітний апокаліпсис на березі Бистриці
маленька панночка із кроликом:
"покажи нам мадам Сезанн"

в домі повішеного
з розмови про хор Верьовки
переходять на бесіду про імажизм
цікаві порівняння Ісідори Дункан
з Гільдою Дулітл а потім
відеофільм де так само дві жінки
кохаються з білим песиком
"ОМ!" — проказує стрижений Іван
і першим не дивиться на екран
де дві жінки все одно кохаються
з білим коником
"ОМ!" — повторює стрижена Ленокс
якій поки що не загрожує клімакс
і відвернувшися від екрана
уважно дивиться на Івана
ом-дана́-ом-да́на-ом

кінець уже забаві
гоббітів і хронопів
погашено у каві
недопалки коноплі
спіймали відхідняк
і каца[9] упіймали
хотіли приручити їх
тому не відпускали
але то є звірюки
дурні й несамовиті
кусаються за руки
літають у повітрі
візьми одеколон
і розведи водою
вони втечуть як сон
квапливою ходою

II

це золото і пурпур храму
це сипле білий сніг
це зрізана троянда в сріблі
це істина яка сміється
мені в обличчя:

це водопади крові скелі круки
це храми золоті і чорні хмари
і хвилі дощу всеочищуючого
залишаються вранці
вишневі пелюстки в калюжах
вільготний запах зламані галузки
пісок який тримає пташині
і коров’ячі сліди
це те за що мене не люблять
і бояться

це синій і весняний дим
пожежа в котрій плавляться шиби
полум’я відсвічене в келихах з вином
знання вистраждане як зубний біль
і це зубний біль
любов до гарних ножів
любов до смерті

це все що приходить у віщих снах
це те що приходить як безсоння
як білі хмари що летять
повз місяць до світання
доки я пам’ятаю про неможливість
попереднього і майбутнього існування
наступає тиша після пожежі
її можна почути навіть тоді
коли мене вже нема бо я вийшов
із тиші в тишу переходжу покоями
сиплеться сніг за вікном знайомим
спалахи і дзеркала мовчазні
достовірна сила
до мене ніхто не наблизиться
бо мене немає для них
доки горить лампа
доки пише перо
доки падає сніг

III

четверта ранку тихий рок і теплий плед
я випросив у тебе трохи рому
лишилося півпачки сиґарет

а решта невідома

гравці твоє волосся розплетуть
і Дюрер у старій пінакотеці[10]
розкаже щó лишається на серці

а що з собою на Вкраїну не беруть

усе таке пречисте і пусте
побачимось у снах або у віршах
і може все складеться щасливіше

тоді коли п 'ять років перейде

IV

співай стрижена співай[11]
відбувай ритуал і перуки міняй
міняй довгі ноги і руки
бухарі наші про тебе не знають
вони по крапках собі блукають
зараз так важко дістати чорнила

але ти все одно співай мила

вони в підземці блюють їм погано
колишні художники і бітломани
їх лягаві в’яжуть по яйцях періщать
а вони знай повторюють "Харе Крішна"

а ти співай стрижена не замовкай
кожен по-своєму ловить кайф
давай сержанте всіх відмикай
і відпускай
в рай

а в раю море кіру
кольору вина
кольору твоїх очей
стри-же-на
і під кожним кущем
чути твій голос —
то грають в раю
маги фірми "Фаллос"

яка ідилія!

V

"зуби мої зуби
заболіли з ночі
біжу до шпиталю
вилізают очі"

так співають косівські Гуцули[12]
які не читали віршів
Гільди Дулітл
і мають досить своєрідні уявлення
про вортицизм
а також три літри самогону
за кулісами і за лаштунками

плід не може впасти
бо надто густе повітря
співає зелений камінь
беззубий зелений камінь —

адже я вам сказав
що каміння не має зубів
ні очей

так само й листя
місіс Олдінґтон[13]
так само червона тачка
біля білих курчат
із очима

ой-йой-йой
ой-йой-йой
плід не може впасти
бо співає зелений камінь
і курчата співають під густим дощем:

ой-йой-йой
ой-йой-йой

з упертістю старої кішки
художник ще раз починає малювати
одну і ту ж гору

його мадам уже не тут
її нема в саду
її нема в червоній сукні
її нема в зеленому домі
і в жовтому кріслі нема її

померзли руки мов гортензії примхливі
мальовані цигани плачуть гірко
і тільки темрявою пахнуть їхні сльози

один і той самий собор
око всього-на-всього
ось до чого ми дійшли
покажи нам мадам Сезанн

думкою циганів не поцікавилися
ніхто не поїхав до Saintes Maries-de-la-Mer[14]
наприкінці травня
пом’яніть у свій час
про їхні страждання
доки ти не забув про неможливість
попереднього і майбутнього існування
доки я пам’ятаю

VI

палає неба край
світає
і діти прокидаються на площі

цей неможливий холод шелестить
пожовкле листя сяють очі
мерзнуть ноги

орда була несамовита
юрба була дурна
відтак найкращих перебито
лунає музика смурна

слабкіші вирішили здатись
на ласку варварів — і от
ми бачимо що діти
прокидаються на площі
а в ліжках спить народ

залізь у книжку про любов

над Темзою туман палають ліхтарі
про що ти кажеш нам поете

весна так щедро ллється вниз

незапашна і невидюща
зеленочорнобілосуща
поміж психологічних криз
у книжку про любов заліз
гори вогонь гори вогонь
ми смажим голубів
об’їдки підбираєм на вокзалах
ми ладні їсти кактуси якби
нас і за це не покарали

гори вогонь гори вогонь
сентиментальна Англія посилки вишле нам
але суворі й справедливі
ми відмовляємося
маючи
все ще маючи наші недоїдки
як солодко горить вогонь
залізь у книжку про любов

а вона роздягається на майдані
люби її
а вона обливає бензином себе
люби її
вона цнотлива ти розумієш це
і дзвонять телефони
і виють пожежні сирени
і спалахує сірник
ну то люби ж її люби

вона догорає одна
люби вогонь
вона — це попіл і сажа і кістки
люби попіл і сажу і кістки

і тоді прийде день
ти зможеш теж
так само
He that loveth not
his brother
abideth in death[15]

VII

ворона сіла на горіх
чудовий кадр — а не для всіх
ворона кряче

у церкві дзвони б’ють-гудуть
до церкви каятись ідуть
а Дисней плаче:

laterna magica усі
деталі пов’язала
тому не дивно

що там де був колись вівтар
тепер Конфуція нектар
у серце плине

а те що називали "гріх"
тепер постало як горіх
і сум ворони
тому нехай
усіх-усіх
нас ж е н ь боронить

тому нехай тому нехай
ворони крячуть

тому нехай тому нехай
весь Лондон плаче
тому не х… тому не х…
і місіс Татчер
тому наплюй тому наплюй
на біль собачий

"Ши цзін" "Лі цзі"
"Шу цзін" "І цзін"
"Чунь цю" і "Cantos"

земля приватна
і "Rock Drill"
безплідний етос

три панни Інни
їх серця
переобтяжені добою

чекай а ка́тарсис?
а він
перед тобою